

	2557
ประชากร (ล้านคน)	68.6
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) (พันล้านเหรียญสหรัฐ)	371.9
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ต่อหัว (เหรียญสหรัฐ)	3,438
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ต่อหัว (เหรียญสหรัฐ)	13,932
ปรับตามกำลังการซื้อของประเทศ (2554)	
อัตราความยากจน ณ 2 เหรียญสหรัฐต่อวัน	1.6
ปรับตามกำลังการซื้อของประเทศ (2555)	
อัตราความยากจน ณ 4 เหรียญสหรัฐต่อวัน	21.9
ปรับตามกำลังการซื้อของประเทศ (2555)	
ค่าสัมประสิทธิ์จีนิด้านการบริโภค (2555)	0.39
อายุขัยเฉลี่ย	74
อัตราส่วนผู้เรียนในการศึกษาระดับประถมโดยรวม (2556)	93

ที่มา หน่วยงานรัฐของไทยและ World Development Indicator 2557

เศรษฐกิจไทยชะลอตัวลงในปี 2557 โดยคาดว่าจะขยายตัวในอัตราที่สูงขึ้นในปี 2558-2560 สถานการณ์ความขัดแย้งภายในประเทศ ในช่วงครึ่งปีแรกของปี 2557 ส่งผลกระทบต่ออุปสงค์ภายในประเทศและการลงทุนอย่างมีนัยสำคัญ โดยคาดว่าอุปสงค์ภายในประเทศ และการส่งออกซึ่งชะลอตัวในปีที่แล้วจะมีการขยายตัวเนื่องจากการปรับตัวลดลงของราคาน้ำมัน การฟื้นตัวของเศรษฐกิจของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทยที่ฟื้นตัวอย่างช้าๆ รวมถึงภาคการท่องเที่ยว ทั้งนี้ เศรษฐกิจไทยคาดว่าจะมีการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่องในปี 2559-2560 จากการลงทุนในโครงการขนาดใหญ่ของภาครัฐ ในขณะที่เงินเฟ้อและอัตราดอกเบี้ยจะคงอยู่ในระดับต่ำ อย่างไรก็ตาม อัตราการฟื้นตัวของเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการส่งออกไทยและเสถียรภาพทางการเมืองในระยะต่อไป อัตราความยากจนคาดว่าจะปรับตัวลดลงอย่างต่อเนื่อง เพราะผู้มีรายได้น้อยจะได้ประโยชน์จากการฟื้นตัวของอุปสงค์ภายในประเทศแม้ว่าจะได้รับผลกระทบจากราคาผลผลิตทางการเกษตรที่ปรับตัวลดลงก็ตาม

การพัฒนาของเศรษฐกิจในระยะที่ผ่านมา

เศรษฐกิจไทยขยายตัวร้อยละ 0.7 ในปี 2557 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้าหลังจากที่มีการหดตัวในช่วงครึ่งแรกของปี เศรษฐกิจไทยขยายตัวในช่วงครึ่งหลังของปี 2557 จากการฟื้นตัวของอุปสงค์ภายในประเทศ ทั้งนี้ ภาคการส่งออกซึ่งเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญของเศรษฐกิจไทย ยังคงชะลอตัวตลอดทั้งปี โดยมูลค่าการส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ ฮาร์ดดิสก์ ซีพียู และยางหดตัวอย่างต่อเนื่อง การส่งออกภาคบริการ ภาคการท่องเที่ยว (คิดเป็นร้อยละ 10 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ) ฟื้นตัวในไตรมาสสุดท้ายของปี 2557 การชะลอตัวของอุปสงค์

ภายในประเทศและภาคส่งออกของไทยส่งผลให้ปริมาณการผลิตของภาคอุตสาหกรรมหดตัวลงร้อยละ 1.1 ในปี 2557 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ทั้งนี้ อัตราการใช้กำลังการผลิตภาคอุตสาหกรรม ณ สิ้นปี 2557 อยู่ที่ร้อยละ 60 ส่งผลให้การลงทุนภาคเอกชนหดตัวร้อยละ 1.9

ดุลบัญชีเดินสะพัดของปี 2557 เกินดุล 14,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ร้อยละ 3.8 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ) เทียบกับการขาดดุลร้อยละ 0.6 ในปี 2556 เนื่องจากการหดตัวของการนำเข้า ในขณะที่ดุลการชำระเงินขาดดุล 1,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (เทียบกับการขาดดุล 5,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปีก่อนหน้า เนื่องจากการไหลออกของเงินจากตลาดทุน) ณ สิ้นปี 2557 เงินสำรองระหว่างประเทศมีมูลค่า 157,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (เทียบกับ 167,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ณ สิ้นปี 2556) ค่าเงินบาทปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.1 เทียบกับค่าเงินเมื่อสิ้นปี 2556 โดยอัตราแลกเปลี่ยนแท้จริง (REER) ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.2 และอัตราเงินเฟ้ออยู่ในระดับต่ำที่ร้อยละ 1.9

การลงทุนภาครัฐหดตัวร้อยละ 6.1 ในปี 2557 และการขาดดุลการคลังคิดเป็นร้อยละ 1.7 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ในขณะที่หนี้สาธารณะอยู่ที่ระดับร้อยละ 46.4 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ สิ้นเดือนมิถุนายน 2557 ปรับตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเทียบกับระดับร้อยละ 45.7 ณ สิ้นปี 2556

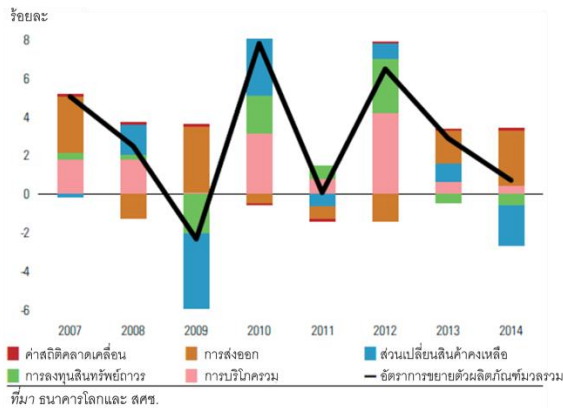
การชะลอตัวของภาคการส่งออกและการหดตัวของการลงทุนส่งผลกระทบโดยตรงต่อภาคครัวเรือนในเขตเมืองซึ่งส่วนมากมีรายได้จากการเป็นแรงงานทักษะต่ำในภาคการผลิตนอกภาคการเกษตรที่เน้นการใช้แรงงาน นอกจากนี้ คนงานในเขตชนบทก็ได้รับผลกระทบเช่นกันจากการส่งเงินกลับต่างจังหวัดที่จำนวนลดลง โดยกลุ่มผู้สูงอายุและเด็กที่ต้องพึ่งพาเงินดังกล่าวมีความเสี่ยงสูงที่จะได้รับผลกระทบ ทั้งนี้ กว่าครึ่งของผู้มีรายได้น้อยในเขตชนบททำงานในภาคการเกษตรที่มีผลิตภาพต่ำส่งผลให้มีความเสี่ยงจากการตกต่ำของราคาผลผลิตการเกษตรที่สำคัญ อาทิ ข้าวและยางพารา ทั้งนี้ สัดส่วนประชากรที่อยู่ใต้เส้นแบ่งความยากจนของไทยในปี 2556 อยู่ที่ระดับร้อยละ 10.9 และร้อยละ 20.8 อยู่ภายใต้เส้นแบ่งความยากจนที่ 4 เหรียญสหรัฐต่อวัน (ซึ่งปรับตามกำลังซื้อของประเทศ)

แนวโน้มทางเศรษฐกิจ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงคาดว่าจะขยายตัวที่ร้อยละ 3.5 ในปี 2558 โดยภาคส่งออกจะขยายตัวอย่างช้าๆ จากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจของตลาดส่งออกที่สำคัญในกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง อย่างไรก็ตาม การนำเข้ามีแนวโน้มที่จะลดลงต่อเนื่องจากปี 2557 เนื่องจากการปรับตัวลดลงของราคาน้ำมัน ทั้งนี้ ภาคการท่องเที่ยวคาดว่าจะขยายตัวในปี 2558 หลังจากที่หดตัวในปี 2557 โดยคาดว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจะขยายตัวร้อยละ 10 เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว

อุปสงค์ภายในประเทศคาดว่าจะฟื้นตัวในปี 2558 หลังจากที่หดตัวในปี 2557 การบริโภคภาคครัวเรือนจะขยายตัวเล็กน้อยตามการฟื้นตัวของภาคส่งออกและการปรับตัวลดลงของราคาน้ำมัน อัตราเงินเฟ้อและอัตราดอกเบี้ย (ธนาคารแห่งประเทศไทยลดอัตราดอกเบี้ยนโยบายลงร้อยละ 0.25 เมื่อเดือนมีนาคม) อย่างไรก็ตามรายได้ภาคการเกษตรจะได้รับผลกระทบจากภัยแล้งและราคาผลผลิตการเกษตรที่ตกต่ำ หนี้ครัวเรือนซึ่งอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 85 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ) จะยังคงเป็นข้อจำกัดสำหรับการขยายตัวของภาคบริโภค ทั้งนี้ การลงทุนภาคเอกชนซึ่งหดตัวในปีก่อนหน้ามีการฟื้นตัวในปีนี้อย่างช้าๆ จากการเพิ่มอัตราการผลิต และเสถียรภาพทางการเมืองซึ่งช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้กับนักลงทุน ทั้งนี้ คาดว่าการลงทุนภาครัฐจะปรับตัวเพิ่มขึ้นตามการเร่งเบิกจ่ายงบประมาณของรัฐบาลในปี

รูปที่ 1 ที่มาของการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศรายปี

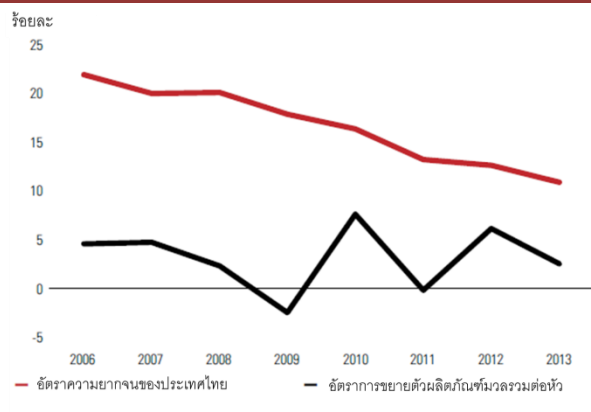
เศรษฐกิจของประเทศที่มีรายได้สูงคาดว่าจะฟื้นตัวอย่างต่อเนื่องในปี 2559 และ 2560 ราคาน้ำมันจะยังคงอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะส่งเสริมให้เกิดการฟื้นตัวของภาคการบริโภคภายในประเทศและภาคส่งออกของไทย นอกจากนี้ โครงการลงทุนภาครัฐขนาดใหญ่ (รถไฟรางคู่และการพัฒนารางรถไฟ) ซึ่งจะเริ่มดำเนินการในปี 2559 จะช่วยสนับสนุนการขยายตัวของภาคเอกชนด้วย อีกทั้งยังจะทำให้มีการนำเข้าเพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากการลงทุนดังกล่าว ส่งผลให้ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลน้อยลงในปี 2559 และปี 2560 โดยคาดการณ์ว่าเศรษฐกิจไทยจะเติบโตร้อยละ 4.0 ในปี 2559 และ 2560

ปัจจัยเสี่ยง

ปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญสำหรับการเติบโตของเศรษฐกิจไทยยังคงเป็นความไม่แน่นอนในการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกซึ่งส่งผลกระทบต่อภาคส่งออกของไทย รวมถึงการฟื้นตัวที่ช้าของภาคการส่งออกของไทยเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน การที่เศรษฐกิจของไทยจะสามารถขยายตัวในอัตราสูงได้นั้น ภาคเอกชนจะต้องสามารถพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันสินค้าส่งออก รวมถึงการพัฒนาคุณภาพสินค้าด้วย

ความสามารถของภาครัฐในการดำเนินการโครงการลงทุนขนาดใหญ่ที่ถูกเลื่อนมาเป็นเวลานานนับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญ นอกจากนี้การที่แผนการปฏิรูปของรัฐบาลจะดำเนินการอย่างยั่งยืนได้นั้นขึ้นอยู่กับความมั่นคงทางการเมืองในปี 2559 และ 2560 ซึ่งยังไม่มีที่แน่นอน เนื่องจากอยู่ระหว่างกรรมาธิการรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในปีนี้อันและการเลือกตั้งจะจัดขึ้นในปีหน้า

รูปที่ 2 อัตราความยากจนและอัตราการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว

ที่มา ธนาคารโลกและ สศช.
หมายเหตุ อัตราความยากจนของประเทศไทยในปี 2556 เป็นข้อมูลเบื้องต้น

ความเหลื่อมล้ำยังคงเป็นปัจจัยท้าทายที่สำคัญสำหรับประเทศไทย ซึ่งมีความแตกต่างระหว่างแต่ละภูมิภาค และระหว่างเขตเมืองและเขตชนบทที่ชัดเจน ทั้งนี้ ความยากจนได้ขยับอยู่ในโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้นเรื่อยๆ โดยมีคนยากจนที่ไม่มีรายได้ซึ่งต้องอาศัยเงินสนับสนุนจากครอบครัวและการช่วยเหลือจากชุมชน ปัจจัยเสี่ยงเหล่านี้จะกลายเป็นประเด็นเร่งด่วนยิ่งขึ้นเมื่อประชากรไทยมีอายุเพิ่มขึ้น หากนโยบายการปฏิรูปเพื่อลดความเหลื่อมล้ำยังไม่ประสบความสำเร็จ

ประเทศไทย/ ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจและสังคมที่สำคัญ

	2555	2556	2557	2558f	2559f	2560f
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ร้อยละ)	6.5	2.9	0.7	3.5	4.0	4.0
การบริโภคภาคเอกชน	6.7	0.3	0.3	1.0	1.2	1.5
การบริโภคภาครัฐบาล	7.5	4.9	2.8	4.0	4.0	3.0
การลงทุนสินทรัพย์ถาวร	13.2	-2.0	-2.8	6.0	5.4	6.6
ส่วนเปลี่ยนสินค้าคงเหลือ (ร้อยละของแหล่งที่มาของการขยายตัว) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ	0.8	1.0	-2.1	-0.1	0.1	0.1
ค่าสถิติคลาดเคลื่อน (ร้อยละของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ)	0.6	0.6	0.7	0.6	0.5	0.5
การส่งออกสินค้าและบริการ	3.1	4.2	0.0	3.5	4.2	5.1
การนำเข้าสินค้าและบริการ	6.2	2.3	-4.8	3.2	2.6	4.3
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาประจำปี (ร้อยละ)	7.9	4.6	2.0	4.0	5.5	6.0
ภาคการเกษตร	-0.7	2.2	-0.9	1.2	1.3	1.5
ภาคอุตสาหกรรม	9.4	2.2	0.8	3.0	5.0	5.5
ภาคบริการ	9.1	7.7	4.0	5.5	6.0	6.5
ดัชนีราคาผู้บริโภค (ร้อยละ)	3.0	2.2	1.9	0.5	1.5	2.0
ดุลบัญชีเดินสะพัดต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ร้อยละ)	-0.4	-0.6	3.8	5.3	5.0	4.6
ดุลงบประมาณภาครัฐต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ร้อยละ)	-3.6	-1.6	-1.7	-1.8	-2.0	-2.3
อัตราความยากจน ณ 2 เหรียญสหรัฐต่อวัน ปรับตามกำลังการซื้อของประเทศ (2555)	1.6	1.4
อัตราความยากจน ณ 4 เหรียญสหรัฐต่อวัน ปรับตามกำลังการซื้อของประเทศ (2555)	21.9	20.8
ค่าสัมประสิทธิ์จินีด้านการบริโภค (2555)	0.39